

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4912/2024
12.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Вулета Стевановић, адвокат из ..., против туженог – противтужиоца ББ из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Смиљана Ристић, адвокат из ..., ради предаје у посед и утврђења права својине, одлучујући о ревизији туженог – противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3125/23 од 01.11.2023. године, у седници одржаној 12.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог - противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3125/23 од 01.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог - противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3125/23 од 01.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу, Судска јединица у Александровцу П 160/23 од 26.07.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца – противтуженог и наложено туженом – противтужиоцу да му преда у посед непокретности ближе описане овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је противтужбени захтев да се утврди да је тужени - противтужилац по основу одржаја носилац права својине на непокретностима ближе описаним у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени – противтужилац да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 206.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3125/23 од 01.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог - противтужиоца и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог - противтужиоца за трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП у конкретном случају нису испуњени. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана. Тужени у ревизији није пружио доказе о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен ни законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Осим тога, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, док се указивањем на савесну државину туженог спорних непокретности и самим тим испуњеност услова за стицање права својине одржајем на истима, заправо оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Поред тога, спорно правно питање на које тужени указује у погледу садржине усменог уговора о деоби није питање од општег интереса, већ је везано за конкретну чињеничну подлогу и спорни однос странака.

Из изнетих разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Тужба у овој правној ствари ради предаје у посед поднета је 01.11.2019. године, вредност предмета спора је 10.000,00 динара. Противтужба ради утврђења права својине је поднета 25.11.2019. године, без означене вредности предмета спора, а плаћена судска такса за тужбу од 1.900,00 динара одговара вредности предмета спора од 10.000,00 динара.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени и противтужбени захтев односе на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**